

Asja Korbar

ZNATE LI DA MAČKE MOGU PLIVATI?

*Služba za prometno i komunalno redarstvo Grada Zagreba
N/R pročelnika g. Jaroslava Maline*

Predmet: Hitna molba za dostavu snimke nadzorne kamere

Poštovani gospodine Malina,

Kao organizacija koja pomaže izbjeglicama i tražiteljima azila u Hrvatskoj, ovim putem obraćamo Vam se sa žurnim zahtjevom za snimkom nadzorne kamere na izlazu iz pothodnika kod Importanne centra od datuma 24. prosinca 2017. u ranim jutarnjim satima, točnije između jedan i jedan i trideset ujutro. Naime, u tom se periodu dogodio napad na trojicu izbjeglica iz Iraka od strane četiri maskirane muške osobe te nam je snimka potrebna u svrhu podrške oštećenim osobama i informiranja javnosti.

S poštovanjem,

Katarina Lisac,

Udruga „Zemlja za sve“

Zemlja za kurac, Katarina moja.

Inače bi ti poslao snimku i ti bi s njome mogla raditi kaj oćeš, informirat javnost i takve pizdarije, ali ne mogu. Možda bi ti napisao, i to na službenom memorandumu, kak su se Jaroslav i dečki zatvorili u njegov ured onaj dan kada nas je mupovka prvi put kontaktirala u vezi snimke i kako sat vremena nisu izlazili. I kak su me onda pozvali, Novak, dođi malo. I ja sam došao, a kad sam ušao, vidio sam ih poslagane oko šefovog laptopa, Bujana, Jelušića i Malinu. Jelušić se jedva suzdržavao da ne prasne u smijeh, tsss tssss, pištao je kroz debele obraze, a Bujan se kesio, plavokos i plavook. Samo je Malina bio nervozan, baš je zgleđo zabrinut i buljio u ekran. Novak, daj sjedi, vidi ovo, rekao mi je. Stisnuo je *play* i snimka je krenula.

Sa stropa pothodnika vidjela su se četiri maskirana frajera kako trče prema trojici dečkiju i prilaze im s leđa. Nose bejzbol palice u rukama. Prvi koji dotrčava pruža ruku prema ramenu dečka koji hoda u sredini. Okreće ga i odalami po trbuhu. Dečko se skvrči i onda ga maskirani raspali po leđima. Mali padne. Ostala trojica odvaljuju direkt u glavu, ne zaustavljaju se dok svi nisu na podu. Jedan se mali okreće na leđa i pruža ruke sa strane na podu kao da se predaje. Ne mogu dobro vidjet, al zamišljam da mu je faca bila prestravljena. Da je možda maskiranom rekao „bat aj em from ingland“ il neš tak. Jer maskirani ga je tada zažvajzo još jače. I tako dok snimka nije došla do jedan i dvanaest, i onda bježe. Klinci ostanu ležat na podu. Ljudi prolaze, jedva da ih je ko pogledo.

„Hehe, ja sam mislio prvo da su tabali Cigiće, a ono selamalejkum.“, Jelušiću su na oči dolazile suze smjehuljice pa ih je otirao.

„Jesu ih baš...“, pomislio sam da i ja trebam neš reć, a to je bilo najbolje kaj sam mogo smislit. Ne znam puno o tome kaj se događa po tim muslimanskim zemljama, Irak, Sirija i to, al mislim

da ima dosta sranja. I onda ljudi dođu tu u Zagreb pa ih nabije svako ko se sjeti. Zato nisam više niš reko. Da sam nastavio, čuli bi da mucam.

„Evo, da i Cigići dobiju nešto za Božić. A ovi kozojebi nek idu nazad i nek poprave svoju usranu zemlju. Žene s djecom da, ostalo đada.“, zaključio je Bujan, naš stručnjak za geopolitiku, inače v.d. šefa Službe.

„Ma ja ne bi nikog! Onda ti se to koti i za par godina ti se mali slatki dečkić raznese nasred trga. Il ti proba silovat kćer. To ti je njima normalno, jebote. To sve stoka. Njima su žene ko krave za rasplod. Hoćeš ti puštat svoju kćer onda van s deset Arapa?“, Jelušić se više nije smijao, nego je izgledo ko da je ljut, fakat ljut.

„Dečki, ne serite više. Situacija je ozbiljna. Jutros je zvala baba za odnose s javnošću iz MUP-a, neka Grgasica. Traži nas original snimke i da svakako ne dijelimo nikakve informacije o ovome. Rekla nam je i da ak bi nas neko to tražio, da se pozovemo na onu uredbu o zaštiti podataka. A dobili smo i dopis od nekih idiota koji kakti rade s izbjeglicama di nas pitaju baš za tu snimku. Ti ćeš im, Novak, odgovoriti da je nemamo, ili da nam kamere nisu radile, ali i da jesu, da im ne možemo dijeliti takve informacije zbog zaštite podataka. Neću te glupe klince da mi skaču po jajima.“, zaključio je Malina.

„Ajde Novak, da ne bi mi tebi pokazali palicu.“, sad se Bujan meni smiješio.

Vidiš, Katarina, kad sam bio mali, na vikendici kod strica sam hranio jednu mačku. Ili mačka, nisam siguran. Bio je skroz bijel i znam da sam ga zvao Miki. Kad smo jednom išli sa stricem na jezero, Miki je išao za nama. Stric se odjednom okrenuo prema meni i mojim bratićima i sjećam se da nas je pitao, znate li da mačke mogu plivati. Znao sam da pesi plivaju, al za mačke nisam imo pojma. Ajd je baci u jezero, Dado. Ja sam samo stajao. Ajde, papčino mala. Papčino, papčino, ponavljali su moji bratići. Uzeo sam Mikija koji se bacakao u mojim rukama i bacio ga u vodu. Bilo mi ga je žao onakvog slijepljenog i mokrog, ali sam i odahnuo, jer je to da mačke znaju plivati bila čista istina. Da ti ovo zapravo mogu ispričati, razumjela bi zašto ti to pričam. Ovako ću ti samo odgovoriti:

Udruga „Zemlja za sve“

N/R gđe Katarine Lisac

Poštovana gospođo Lisac,

U svezi Vašeg zahtjeva u dopisu od 27. prosinca 2017. obavještavamo Vas kako nismo u posjedu snimke koju tražite, zbog kvara u sistemu u periodu od 23. do 26. prosinca 2017. Također Vas obavještavamo kako ovakve informacije nismo u mogućnosti dijeliti sa širom javnošću temeljem Zakona o zaštiti osobnih podataka te Vas molimo da se ubuduće s ovakvim tipom zahtjeva obratite izravno Ministarstvu unutarnjih poslova.

S poštovanjem,

Jaroslav Malina

Pročelnik Službe za prometno i komunalno redarstvo Grada Zagreba